

Col·lecció Exprés

2

El Corsari Negre

■ Emilio Salgari

Versió de Marta Luna

Il·lustracions: Miguel Á. Giner Bou

1. Els filibusters de l'illa la Tortuga

Era de nit. Un petit bot avançava lentament allunyant-se de la ciutat de Maracaibo, una de les ciutats més importants del Carib, en aquell moment governada pels espanyols.

En aquell bot hi anaven dos **filibusters**. Eren homes d'uns quaranta anys, alts i forts. Portaven la camisa i els pantalons esgarrats, la barba llarga, bruta i despentinada i els peus bruts de fang. A la cintura, hi duien dues pistoles grans. Carmaux, el de més edat, era basc. Van Stiller, l'altre home, havia nascut a la ciutat d'Hamburg.

Un vaixell espanyol havia atacat el seu vaixell i havia fet presonera tota la tripulació. Només ells dos havien aconseguit escapar. Ara remaven sense descans per arribar a l'illa la Tortuga, refugi dels filibusters del mar Carib.

De sobte van sentir una veu potent que cridava:
—Ei, els del bot! Quiets o us envie al fons del mar!

Eren coneguts també com a **filibusters** els corsaris que es refugiaven a les illes de San Cristóbal i la Tortuga, al mar del Carib.

En la foscor, van veure la gran ombra
d'un vaixell que se'ls acostava.
Els dos homes van deixar de remar.

Es va tornar a sentir la mateixa veu que preguntava:

—Qui ve?

—El diable —va respondre Van Stiller.

—Acosteu-vos i pugeu —va dir el del vaixell.

—Sembla un vaixell de filibusters.

De qui pot ser? —va preguntar Van Stiller al seu company.

—Entre tots els filibusters de l'illa la Tortuga,
només n'hi ha un que tinga valor per a acostar-se tant
a Maracaibo i exposar-se als canons dels espanyols:
el Corsari Negre. Només pot ser el seu vaixell —va
contestar Carmaux.

I, en efecte, era el vaixell del Corsari Negre.

El tenien a tocar.

Els dos filibusters es van agafar a l'escala de mà
que els van llançar des del vaixell i van pujar a bord.

Dalt del *Llamp*, els esperaven dos filibusters.

Un d'ells els apuntava amb un fusell.

L'altre els il·luminava amb un **llum d'oli**
i els preguntà el nom.

—Redell, Morgan! Que no coneixeu els amics?

—Carmaux, ets Carmaux! Em pensava que eres mort!

I tu, que no ets Van Stiller?

—De carn i ossos tots dos —van respondre.

—I el vostre capità, el Corsari Roig, on és?
Carmaux i Van Stiller van callar.

En aquell moment, el Corsari Negre baixava
pel **pont de comandament**.

El **llum d'oli** o crosol és un artefacte senzill amb una metxa o cordó mullat en oli, que es pot encendre per un extrem i fer llum.

El **pont de comandament** és l'espai de la coberta d'un vaixell des d'on el capità dirigeix la navegació o dóna ordres a la tripulació. La coberta d'un vaixell és el seu pis superior.

Era alt i ben plantat. Es movia amb elegància,
i se'l veia acostumat a manar i que els altres l'obeïren.
Anava vestit de negre.

—Qui sou i d'on veniu? —els preguntà el Corsari.
—Som dos filibusters de la Tortuga i venim de Maracaibo.
Ens hem escapat dels espanyols.
—I quin era el vostre vaixell?
—El del Corsari Roig —van respondre.
—El vaixell del meu germà —va dir,
amb la veu tremolosa, el Corsari Negre.

Llavors, el Corsari Negre, preocupat, va dir a Carmaux:
—Vine amb mi. Vull parlar amb tu.

Van seguir el Corsari fins al seu camarot,
situat a popa del vaixell.
Era un salonet moblat amb elegància
i il·luminat amb un petit llum daurat.

El Corsari Negre preguntà:
—Han mort el meu germà, el Corsari Roig, veritat?
—Sí —va respondre Carmaux—. L'han mort igual
com van matar el Corsari Verd, l'altre germà vostre.

El Corsari Negre es va quedar molt pàl·lid,
va posar-se la mà al pit i es va asseure en una cadira,
com si estiguera molt cansat.
Va quedar així uns minuts, pensatiu.

Després es va alçar enfurit.
—L'han afusellat?
—No, senyor. El governador de Maracaibo, Van Guld,
l'ha fet penjar a la forca avui mateix, com si fóra un lladre.

Però el meu capità ha mort com un valent.
Quan ja tenia la corda al coll,
encara s'ha girat i ha escopit Van Guld a la cara.

El Corsari Negre va cridar amb ràbia:
—Maleït Van Guld! No descansaré
fins que haja acabat amb ell, amb tota la seua família,
i haja destruït la ciutat de Maracaibo.

Després, preguntà a Carmaux:
—Creus que encara està penjat a la forca?
—Hi estarà tres dies, senyor. Després llançaran el cadàver
a qualsevol lloc —va dir molt entristit Carmaux.

El Corsari Negre va rumiar uns segons i va dir:
—Carmaux, el meu germà ha de descansar al fons del mar,
com correspon a un corsari.
Em seguiries a Maracaibo a recuperar el seu cos?
—Us seguiria allà on fóra, senyor!
—No tens por?
—Anant amb vós, no senyor!
—Doncs prepara el bot.
Anirem a Maracaibo amb el teu company Van Stiller.
Ara, tots dos ja sou de la meua tripulació.

2. Una expedició perillosa

A Van Stiller no li va agradar saber
que havien de tornar a Maracaibo, d'on acabaven de fugir.

—Ens mataran! —s'exclamà.

—No hi anirem sols.

Ens acompanyarà el Corsari Negre —va dir Carmaux.

—Així, no tinc por. Ell sol val per cent filibusters!

—Doncs va, de pressa, preparem-ho tot!

El Corsari Negre es va acostar.

Duia penjada una llarga espasa

i a la cintura portava

un parell de pistoles grans i un punyal molt agut.

Al braç portava una capa ampla, negra com el vestit.

Va fer un senyal i tots tres van baixar al bot

i van començar a remar.

El vaixell els seguia per protegir-los,

en silenci i amb els fanals apagats,

per a poder arribar ben a prop de la costa

sense que els vigilants de Maracaibo se n'adonaren.

Feia una hora que remaven quan el Corsari Negre

preguntà si ja eren a prop.

—Potser a tres milles, capità. A mitjanit ja hi serem.
—La costa està vigilada?
—Sí, però coneixem un lloc on podrem desembarcar sense que ens vegem i on podrem amagar el bot.
—Hi ha algú a Maracaibo que ens puga ajudar?
—Sí, capità, un home negre.
És ell qui ens va deixar el bot per fugir dels espanyols.
Viu en una cabana, enmig de la selva que hem de travessar per arribar a Maracaibo.

A mitjanit, el bot arribà a terra.
El Corsari saltà del bot i el lligà en una branca.

Van començar a endinsar-se a la selva.
Caminaven de pressa, atents a qualsevol ombra o soroll, a punt per a defensar-se de les serps, que abundaven en aquell indret.

Quan ja feia una estona que caminaven, els va semblar que una ombra es movia al seu costat.
—Hi ha algú que ens espia —van dir en veu baixa.

El Corsari Negre es va llançar sobre l'ombra, que va resultar ser un soldat espanyol.
—Si et mous, ets home mort! —va dir Carmaux.
—El mate, capità? —va preguntar Van Stiller.
—No. No el vull mort, perquè viu ens pot ser més útil —va respondre el Corsari.

Aleshores el van lligar perquè no escapara.
El capità va prometre no matar-lo si contestava les seues preguntes.
Però el soldat, espantat, no se'l creia.
Els filibusters li van assegurar que el Corsari Negre

Una **milla** és una mesura de distància que equival a uns 1.600 metres.

sempre complia les seues promeses.
Finalment el presoner va acceptar contestar
el que li preguntaren.

El Corsari es va asseure davant de l'espanyol.

—Saps si el meu germà continua penjat a la forca?

—Sí, encara hi és —contestà el soldat.

—Vull recuperar el seu cos.

Creus que podem arribar fins on és penjat?

—Si hi aneu de nit, només hi ha un sentinella que vigila.

—I, tu, què hi feies amagat entre els matolls? —continuà
preguntant el capità.

—El governador Van Guld m'ha encarregat que l'avisara
si veia qualsevol nau sospitosa.

Té por d'algun atac corsari.

Quan he vist el vostre vaixell, he anat a avisar-lo.

El Corsari preguntà al soldat:

—Què més saps?

—Sé que el governador ha enviat missatgers a **Gibraltar**,
per demanar ajuda a l'**almirall** Toledo.

—Afanyem-nos! —va dir el capità amoïnat—.

El *Llamp* pot estar en perill.

Deslligueu aquest home, que vindrà amb nosaltres.

Es van posar una altra vegada en camí i,

quan feia dues hores que caminaven,

Carmaux s'aturà davant d'una cabana i va dir:

—Ací viu Moko, el negre que busquem.

El van cridar. Moko va eixir de la cabana

i es va sorprendre de tornar-los a veure.

—Una altra vegada ací?

Us feia en lloc segur, lluny dels espanyols.

Gibraltar: població
situada prop del llac
Maracaibo.

Un **almirall** és un
oficial de la marina
que comanda un
vaixell o una flota de
vaixells.

—Hem tornat perquè ens ho ha demanat
el nostre nou capità, el Corsari Negre.
Ens necessita per a una **missió**
i també necessitem que ens ajudes tu —va dir Carmaux.

Moko, l'amic dels filibusters,
era un home alt i molt fort.
De seguida els va fer entrar a la seua cabana
i els va oferir alguna cosa per a menjar i beure.
I també va prometre ajudar-los en tot el que poguera.
Com que ja era de dia, van decidir
quedar-se amagats a la cabana fins que es fera fosc.

Al vespre, el Corsari els reuní i els va dir:
—Carmaux, vindràs amb mi a Maracaibo.
Ho aprofitarem per a beure'ns una botella de bon vi d'Espanya.
Moko també vindrà i tu, Van Stiller,
et quedaràs ací a vigilar el presoner.

Una **missió** és una feina, una tasca o una operació que es planifica amb uns objectius ben definits.